

Overværelse af andre militære.“ Om Nægtelse af Landlov med videre hedder det: „Landlov maa i hvert enkelt Tilfælde højst nægtes for 2 Gange og ikke udover 14 Dage og andre Tilladelser kun for et bestemt Tidsrum, ikke udover 14 Dage.“ Det er meget milde Bestemmelser, der her gives.

Det har ikke været helt usædvanligt, at en militær foresat, naar han har tilrettevist en undergiven, har brugt temmelig grove, nærgaaende, i høj Grad upassende Udtryk. Man har derfor anset det for nødvendigt at fastsætte et bestemt Paabud om, at Tilrettevisninger ikke maa udarte til Skældsord eller andre upassende eller krænkende Udladelser.

Anvendelse af Disciplinarmidler anses ikke for Straf. Der er tilføjet, at den paagældende kan klage uden derved at risikere Paatale. Her har nogle Medlemmer af Mindretallet i Kommissionen ønsket, at man dog satte den Grænse, at en Klage maatte ikke være grundløs, da man ellers kan risikere, at det vil vælte ind med Klager; men Flertallet har ikke sluttet sig til en saadan Tilføjelse.

For det andet indeholder Lovforslaget en Bestemmelse om, at der kan paalægges Straf uden Dom. Disse arbitrære Straffe er nævnte i Lovforslagets § 51, og de bestaar i: Irettesættelse, Kvarterarrest og Vagt-arrest indtil 30 Dage, ensom Arrest indtil 15 Dage og Bøder indtil 40 Kr. Her har Flertallet i Kommissionen ønsket tilføjet to andre Straffe, nemlig mørk Arrest og simpelt Fængsel paa Vand og Brød indtil 10 Dage. Mindretallet har vel udtalt Betænkelighed ved at medtage disse to Straffe, men har ikke stillet noget Ændringsforslag i saa Henseende til Flertallets Forslag. Ministeren har derimod fulgt Mindretallets Opfattelse paa dette Punkt.

Enhver, hvem der er ikendt arbitrær Straf efter § 51, kan forlange Dom, naar han ikke er tilfreds med den idømte Straf. I § 50 er det foreskrevet, at en Sag ikke maa afgøres uden Dom, naar den begaaede Forseelse 1) maa anses for vanærende i den offentlige Mening, 2) medfører en lovbestemt Skærpelse af Straffen i Gentagelsestilfælde, 3) bestaar i Vold mod eller ulovlig Afstraffelse af en undergiven, 4) falder ind under en Straffebestemmelse, hvis Mindestemaal overstiger den højeste Straf, der efter § 51 kan paalægges uden Dom, eller 5) Sagen gælder en Befalingsmand eller ligestillet, der har gjort sig skyldig i en for hans

Stilling usømmelig og dermed uforenelig Optræden.

Hvad der hører ind under militære Straffesager, der omhandles i Lovforslagets § 3, kan omdisputeres. Det er tvivlsomt, hvor man skal drage Grænsen, og derom har der ogsaa været delte Meninger i Kommissionen, der paa dette Punkt har delt sig i et Flertal og et Mindretal, som hvert gør sin Indstilling. Ministeren har sluttet sig til Mindretallets Opfattelse. Jeg for mit Vedkommende har taget Standpunkt for Flertallets Opfattelse, idet Mindretallet efter min Mening drager for snæver en Grænse. Flertallet formener, at ikke blot Sager, som angaar strafbare militære Forseelser, Tjenesteforseelser og Sager angaaende Handlinger, der er udøvede under Udførelsen af Tjenesteforretninger, eller med Hensyn til Krigsmagtens Ting, Penge eller Gods, maa inddrages under Begrebet militære Straffesager, men at ogsaa Handlinger, der begaas overfor andre til Krigsmagten hørende Personer, samt saadanne, der begaas ved Misbrug af Vaaben eller Stilling, eller som bestaar i Gadeuorden og deslige, bør henføres herunder. Denne sidste Række af Handlinger vil nærmest egne sig til hurtig Afgørelse ved Anvendelse af arbitrær Straf; vil den paagældende ikke modtage denne Straf, idet han finder, at den er for streng, kan han appellere.

Hvilken Straffemyndighed der tilkommer de forskellige foresatte efter deres tjenstlige Grad og Stilling, bliver det efter Lovforslaget overladt til kongelig Anordning at bestemme. Det er af Kommissionen anset for selvfølgeligt, at Forsvarsministeren har Ret til at bestemme, at en Sag skal paakendes ved Dom.

De i Lov om Rettens Pleje omhandlede offentlige Anklagere medvirker ikke i militære Straffesager. Paatalemyndigheden i disse Sager udøves af de militære Rettergangschefer. Disse er ved Hæren Cheferne for Regimenter og selvstændige Troppeafdelinger, Chefen for Bornholms Væbning samt Kommandanten i København og de øvrige Garnisonsbyer. Endvidere de kommanderende Generaler i de to Generalkommandodistrikter. For Flaadens Vedkommende er Rettergangscheferne i Land Chefer med selvstændig Kommandomyndighed direkte under Ministeren og paa Tøgt den højstkommanderende for et Krigsskib eller flere under fælles Kommando samlede Krigsskibe. Ved Paatalemyndighedens Udøvelse bistaas Rettergangschefen af Auditørerne. Disse bliver efter Lovforslaget selvstændige